

**ПРОБЛЕМИ РОЗУМІННЯ МІЖНАРОДНИХ СТАНДАРТІВ
У СФЕРІ ПРАВ ЛЮДИНИ В СУЧАСНИХ УМОВАХ**

Питання міжнародно-правових стандартів у сучасному світі є вкрай актуальним. Досліджуючи дане питання, в першу чергу, потрібно розібратись з визначенням самого поняття. Сучасне міжнародне право прямує до шляху конкретизації загальнолюдських стандартів прав і свобод людини, відповідно до яких країни повинні налаштовувати своє внутрішнє законодавство. На жаль, на даний час немає єдиного чіткого визначення поняття «міжнародний стандарт».

В наукових працях є різні трактування міжнародних стандартів. Наприклад, Автономов О. під міжнародними стандартами розуміє принципи міжнародного права як «фундаментальні засади, з яких виходять (або принаймні повинні виходити) при формулюванні, тлумаченні та реалізації норм права» [1, с. 4].

Відомою також є позиція, відповідно до якої міжнародні стандарти прав людини тлумачаться як відповідні обов'язки держав. На підтвердження даного трактування можна використати думку С. Черниченка, згідно якої міжнародні стандарти в галузі прав людини – це міжнародно-правові, тобто такі, що випливають з міжнародного права, обов'язки держав [2, с. 38].

Особисто я, досліджуючи це питання, дотримуюсь думки, що поняття «стандарт» є саме по собі спірним. Адже міжнародне право має своє поширення на різні держави, квазідержави та державні утворення. Як відомо, в сучасному світі існує доволі велика кількість релігійних течій, культурних традицій, та й взагалі розвиток різних держав значно відрізняється. В умовах стрімкого економічного розвитку одних держав та стабільної затримки в інших, не можна говорити про процес стандартизації норм прав для цих країн.

Я вважаю, що міжнародні стандарти у сфері прав людини це питання яке повинне зараз вкрай активно розвиватись на міжнародній науковій арені. На мою думку, це має бути пов'язано з теперішньою демонстративно-нестабільною ситуацією в світі, на яку впливають кілька факторів. По-перше, це масштабний процес мілітаризації країн-лідерів на світовій політичній карті, а по-друге, це вплив на всі сфери публічного та приватного життя країн світу пандемії вірусу COVID-19.

Не можна не брати до уваги той факт, що зараз активно відбуваються випадки грубого порушення прав та основоположних свобод людини. Виникає питання: «а що ж може стримати

такі порушення?» На мою думку, це досить принципове питання, адже саме обов'язок дотримуватися стандартів захисту прав та свобод людини впливає з підписання відповідних міжнародних угод, договорів та відповідний статус держави, як суб'єкта міжнародних відносин. Дотримання умов, які зазначені в цих договорах, впровадження їх в національне законодавство та чітко визначена система державного нагляду та контролю за їх виконанням – є прерогативою кожного суб'єкта, який є членом міжнародно-правових відносин. Саме визнання людини як найвищої соціальної цінності в країні – є показником сучасної, демократичної та розвиненої держави.

З огляду на те, що за останні кілька років міжнародне соціальне становище людини різко змінилось, вважаю за доцільним винести дане питання на розгляд чергових зібрань провідних міжнародних організацій. Кожен член даних організацій повинен приймати активну роль в ініціюванні розгляду даних проблематичних аспектів на міжнародному рівні. Адже, саме на найвищому рівні повинні вирішуватись питання, які пов'язані з добробутом населення країн-учасників, та світу загалом.

Особливо гостро постає питання правового статусу біженців, та дотримання їх прав в умовах загострення міжнаціональних конфліктів.

Взагалі, міжнародні стандарти у сфері прав людини – це певні основоположні принципи, правила поведінки, які висвітлені в міжнародно-правових договорах. Учасники міжнародних організацій при затвердженні даних правил беруть на себе велику відповідальність не лише за їхнє законодавче закріплення, а й за їх впровадження в життя, їхнє виконання та обов'язкове дотримання.

Отже, підсумовуючи викладену та проаналізовану мною інформацію, стосовно проблеми розуміння та трактування міжнародних стандартів у сфері прав людини в сучасних умовах можна дійти кількох зроблених мною висновків.

Спершу, я хотів би наголосити на тому, що саме функціонування міжнародно-правових стандартів прав людини є вкрай актуальним та необхідним за умов нинішньої зміни умов соціального існування людини. Однак, дана сфера повинна відповідати вимогам сучасного суспільства. Я вважаю, що зараз вкрай необхідно налагодити процедуру централізованого міжнародно-правового регулювання у сфері прав людини. Та запровадити ефективну систему виконання та дотримання цих, необхідних у нашому суспільстві, правил та принципів.

Список використаних джерел

1. Автономов А. С. Автореферат учебного пособия «Ювенальная юстиция». *Вопросы ювенальной юстиции*. 2009. № 4. С. 4.
2. Черниченко С. В. Права человека и гуманитарная проблематика в современной дипломатии. *Московский журнал международного права*. 1992. № 3. С. 38.

Науковий керівник: асистент кафедри Владишевська В. В.

МЕЛЬНИК ВЕРОНІКА МИКОЛАЇВНА

Національний університет «Одеська юридична академія»

СВОБОДА РЕЛІГІЇ В УМОВАХ ПАНДЕМІЇ COVID-19

Реалії сьогодення змушують кожного переглянути звичне раніше життя та пристосуватись до виниклих обставин. Чи могло суспільство декілька років тому уявити, в якій ситуації ми опинимось в столітті новітніх можливостей, блискавичного розвитку науки та техніки?

Наслідком пандемії COVID-19 стала значна лімітація прав та воль, визначені Конвенцією про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція). Варто зазначити, що у квітні 2020 року Рада Європи опублікувала посібник для держав-членів. Відповідно до нього демократія, верховенство закону та права людини визначаються наріжними під час теперішньої пандемії. Обмеження щодо них допускаються тільки, якщо такі будуть встановлені законом та співмірними із поставленою метою [2].

У зв'язку з проголошенням 11 березня 2020 року спалаху пандемії уряди зарубіжних країн стрімко почали приймати заходи, які мали прямий або опосередкований вплив на велику кількість прав та свобод громадян, включаючи і свободу релігії, особливо в питаннях щодо релігійних віруючих та релігійних громад. Однак, сама ж Конвенція містить положення, відповідно до якого свобода сповідувати свою релігію або переконання підлягає лише таким обмеженням, що встановлені законом і є необхідними в демократичному суспільстві в інтересах громадської безпеки, для охорони публічного порядку, здоров'я чи моралі або для захисту прав і свобод інших осіб [1].

Рівне ставлення до релігійної свободи порівняно з іншими основними свободами, які зазнали обмежень у результаті заходів для запобігання занесенню та поширенню COVID-19, є актуальним питанням на даний час. На державу покладається